

Dopis od Preláta (únor 2008)

V tomto únorovém dopise nás Prelát povzbuzuje, abychom k postní době přistupovali s optimismem a touhou po konverzi, a tak získali podíl na Boží radosti.

18.02.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Stojíme před branami Postní doby, ve které církev svým dětem jako dobrá matka vytrvale připomíná potřebu

neustálého obracení se k Bohu a napravování toho, co je třeba změnit v osobním životě. Samozřejmě, jak připomněl svatý Otec při podobné příležitosti, **tento proces evangelní konverze jistě nelze omezovat na určitou dobu během roku: je to každodenní cesta, která musí zahrnovat celé rozpětí existence, každý den našeho života[1].**

Během liturgických obřadů Popeleční středy říká kněz, když nás označuje popelcem, slova, která jsou naléhavou výzvou ke zpytování svědomí: *pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš[2]*. Modlí se tak jednu z předepsaných formulí. Je to velmi výmluvná připomínka našeho stavu smrtelnosti: přijde okamžik, kdy nás Pán zavolá k sobě, bude soudit naše myšlenky, slova i skutky a dá nám odměnu, jakou si náš život zasloužil – v podobě slávy, očištění nebo zatracení.

Uvažování nad touto skutečností nás nemá vystrašit, ale spíše přivést k bolesti nad našimi chybami, k předsevzetí polepšit se a k radosti z konečného setkání s Nejsvětější Trojicí. Svatý Otec nám to připomíná ve své poslední encyklice:

perspektiva Soudu již od nejranějších dob ovlivňovala křesťany v jejich každodenním životě jako kritérium, kterým se řídili v přítomném životě, jako odkaz k jejich svědomí a zároveň jako naděje v Boží spravedlnost[3].

Tak to vyjadřují další slova, která lze použít při tomto obřadu: *obratte se a uvěřte Evangeliu[4]*. Jsme hříšníci, kteří potřebují Boží odpuštění; proto jsme vyzýváni k hluboké proměně, k tomu, abychom usměrnili naše pozemské putování ke konečnému cíli: věčnému štěstí s Bohem. Přál bych si, abychom s optimistickým duchem viděli v těchto slovech výzvu ke každodennímu zlepšování: pokud

v tomto zápase vytrváme, nebude pro nás Boží Soudce ***Soudcem v tom strohém slova smyslu – bude prostě Ježíšem***^[5], „naším“ Ježíšem: Bohem, který odpouští. Uvažujme tedy nad tím, co napsal svatý Josemaría: ***pozorujte, jak skvěle o nás Pán pečuje. Je vždy připravený nás vyslyšet, je vždy přístupný slovům člověka. Vždy, avšak zvláště teď, kdy je naše srdce ochotno a rozhodnuto se očistit, nás slyší a nepohrdne prosbami zkroušeného a pokorného srdce*** (srov. Ž 50,19) ^[6].

Církev svatá nám stále znovu předkládá základní myšlenky, které nám mají zůstat hluboce vštípené a neměli bychom je zapomenout. Na začátku postní doby, zatímco kněz vykonává obřady Popeleční středy, nás vybízí k nadějeplnému chvalo zpěvu: „V kajícnosti začněme půst a s pláčem volejme k Hospodinu, neboť veliké jsou naše

hříchy, ale ještě větší je milosrdenství našeho Boha“[\[7\]](#).

Každý rok uvažujeme nad tím, že duch postní doby je shrnut do tří tradičních praktik: modlitby, pokání a skutků milosrdenství. Vybídl jsem vás, abyste se u těchto bodů zastavili, zvláště při příležitosti této liturgické doby. Nyní bych se rád pozdržel hlavně u ducha pokání, který nás má pohnout k tomu, abychom s bolestí a hledající útočiště u Božího milosrdenství přinášeli zadostiučinění za naše hříchy a hříchy všech lidí.

Svatý Jeroným se ve svém komentáři k volání proroka Joela po obrácení – *obratte se ke mně celým svým srdcem* –, jež nám liturgie předkládá na počátku Postní doby[\[8\]](#), vyjadřuje následujícím způsobem: „Ať se vaše vnitřní pokání projeví postem, nářkem a slzami. Tak, když se budete nyní postit, později budete nasyceni;

nyní pláčete a později se budete moci radovat; nyní naříkáte a potom budete potěšeni (...). Nepochybujte o odpuštění, neboť ať jsou vaše chyby jakkoli velké, velikost Jeho milosrdenství bezpochyby smaže množství vašich hříchů“[9].

Na prvním místě odčiňujme naše osobní hříchy. Všichni jsme obdrželi křest, který nás proměnil v Boží děti a členy tajemného Těla Kristova, jímž je církev. Není tedy logické, abychom na tolik lásky odpověděli celou svou duší? Musíme však nicméně uznat, že pro naši slabost Boží vůli často neplníme nebo minimálně neodpovídáme na Jeho lásku s takovou rychlostí a velkorysostí, jakou má od nás právo očekávat.

Našeho Otce velmi bolelo, že tolik křesťanů zapomíná na velikost a důstojnost svého Božího synovství! Můžeme na sebe vztáhnout jeho slova. ***Reaguj. – Poslouchej, co ti***

praví Duch svatý: „Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique“ – I kdyby mne můj nepřítel tupil, dovedl bych to snést, uráží-li mě nepřítel, není to nic divného, dá se to snést. Ty ale... „tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos“ – ty, můj příteli, můj apoštole, co sedíš u mého stolu a sdílíš se mnou sladký pokrm! [10].

Dcery a synové moji, aniž bychom ztráceli klid, přiznejme si bez obalu své hříchy a chyby: náš Pán je Otec, opravdový Otec, který je vždy připravený nás přijmout do své náruče. Dbejme každý den na okamžik zpytování svědomí – bez skrupulí, ale s jemným svědomím –, abychom objevili ve světle Ducha svatého, co se podařilo, co šlo špatně a co bychom mohli udělat lépe. Na to dobré reagujme s upřímnou vděčností; za chyby prosme se

synovskou důvěrou o odpuštění; a skončíme vždy s úkonem lítosti – s bolestí z lásky – a s nějakým velmi konkrétním předsevzetím k boji; možná malým, ale s vážně míněnou snahou o vnitřní růst.

Když pak půjdeme ke zpovědi, vykonáme ji dobře připraveni a získáme co největší duchovní prospěch. Jsme si vědomi toho, že když děláme zpytování svědomí, které má hluboké křesťanské kořeny, odhalujeme před Pánem svou duši? Uvědomujeme si, že Bůh je ochotný udělit nám svou milost k tomu, abychom ho milovali víc?

Církev vždy a stále doporučuje praktikování časté zpovědi. Bez tohoto prostředku osobního posvěcení je velmi těžké, ne-li dokonce nemožné, udržet vysokou úroveň křesťanského života; a ještě víc tehdy, když v prostředí, které nás obklopuje, se nabízí tolik příležitostí,

jak Pána opustit. Neunavím se proto povzbuzováním k tomu, abyste uskutečňovali intenzivní a rozsáhlý *apoštolát zpovědi*. Nenechme se vést lidskými ohledy a živme v našich přátelích, příbuzných a kolezích tuto touhu pomáhat těm, se kterými se setkají.

Řekněte všem – také proto, že vás uvidí přesvědčené o tom, co ukazujete – aby využili bohaté milosti Postní doby k tomu, aby do hloubky očistili své duše a objevili nebo zintenzívnili důvěrný vztah s Pánem. Naplní se radostí a budou mnohem spokojenější, protože není větší radosti, než radosti z vědomí Božího synovství. Vedme je k tomu, aby pravidelně přistupovali k této *radostné svátosti*, jak ji nazýval náš Otec.

Zmiňoval jsem se také o potřebě prosby o odpuštění za naše hříchy a hříchy ostatních. K tomu není třeba

dělat velké věci. To udělal již náš Pán, když za nás zemřel na kříži. Přeje si však, abychom připojili k jeho spasitelné oběti ta malá umrtvování a úkony pokání, které s sebou přináší sám život: nepříjemnosti nemoci, nepochopení ze strany druhých, potíže v práci, ztroskotání nějakého plánu, který jsme si s velkým nadšením narýsovali... Abychom mohli s dobrou náladou snášet tato protivenství, která jsou obsahem našeho osobního posvěcení, je třeba, abychom zvláště během těchto týdnů přidali velkoryse malá umrtvování v jídle, v pití, v pohodlnosti, ve chvílích odpočinku nebo zábavy, která nás více přiblíží ke kříži Ježíše Krista a budou nás připravovat na to, abychom o Velikonocích obdrželi více plodů.

Benedikt XVI. nedávno připomněl stálou platnost tohoto způsobu jednání. Ve své encyklice o naději

píše: součástí jedné formy zbožnosti, která byla ne ještě tak dávno značně rozšířená, byla myšlenka na možnost „obětovat“ malé každodenní námahy, které nás stále znovu potkávají jako více či méně protivné bodnutí, a propůjčovat jim tak smysl[11]. A svatý Otec, který si stýská, že se tyto projevy lásky k Bohu zdají být zapomenuty, dodává, že zbožné duše byly během dne díky obětování každodenních protivenství přesvědčené, že mohou zasadit do rozsáhlého Kristova soucítění své malé námahy, jež se tak určitým způsobem stávaly součástí pokladu soucítění, které je lidskému rodu zapotřebí[12]. A zakončuje: možná bychom se opravdu měli ptát, zda by se takováto věc nemohla opět stát smysluplnou perspektivou i pro nás[13]. Je to otázka, kterou vám předávám, abyste o ní uvažovali a znovu tak objevili cenu *skryté a*

tiché oběti[14], a abyste ji tlumočili lidem, se kterými se setkáte.

Jako každý měsíc vás prosím, abyste byli velmi spojeni s mými úmysly. Modlete se nyní zvláště za začátky trvalé apoštolské práce v Rumunsku a Indonésii; již se podnikají konkrétní kroky k jejímu uskutečnění, dá-li Pán Bůh v tomto roce. A modlete se stále za svatého Otce a jeho záměry, mezi nimiž zaujímá důležité místo vytoužená jednota všech křesťanů, počínaje hlubší a nadpřirozenější jednotou mezi katolíky.

Přeji si také, abychom se modlili za nemocné: Pán nám bohatě dopřává tento poklad moci se starat o tolik a tolik trpících. Chtěl bych, aby tak jako Pán chodil za trpícími, aby je uzdravil a potěšil, jsme také my všichni šli a obohatili se touto opravdovou láskou tím, že se budeme starat o ty, kteří to potřebují.

Nechci již svůj dopis prodlužovat, ale prosím vás, abyste se modlili k milovanému donu Alvarovi, který oslaví svůj svátek 19. února. Prosme ho, aby nám od Pána obdržel hojnost bratrské lásky, abychom všichni v Díle – vždy a zvláště tehdy, když někdo snáší období nemoci – živě zakoušeli, že Opus Dei je rodina, opravdová rodina, ve které se s chutí obětují jedni za druhé.

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

+Javier

Řím, 1. února 2008.

[1] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 21.2.2007.

[2] Římský Misál, Popeleční středa, *Udělování popelce* (srov. Gn 3,19).

[3] Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č.41.

[4] Římský Misál, Popeleční středa, *Udělování popelce* (srov. *Mk* 1, 15).

[5] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 168.

[6] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 57.

[7] Římský Misál, Popeleční středa, Antifona před udílením popelce (srov. *Jl* 2,13).

[8] srov. Římský Misál, Popeleční středa, *První čtení* (*Jl* 2,12).

[9] Svatý Jeroným, *Komentář ke knize proroka Joela* II, 12-13.

[10] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 244.

[11] Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č. 40.

[12] *Tamtéž*. [13] *Tamtéž*. [14] Srov. Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 185 a 509.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-unor-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2008/) (16.03.2026)